

Den Omstændighed, at der for Gæld paa-beraabes Handelsbøger, vil derimod, naar det er gamle Fordringer, ikke just indeholde nogen Betyggelse for Skyldneren, idet saadanne gamle Krav meget ofte komme frem paa et Tidspunkt, hvor Skyldneren er meget i Vildrede med, om han har modtaget de paagældende Varer eller ikke. Jeg erkender, at det bør overvejes, om Lovforslaget ikke bør begrænses, og paa hvilken Maade det bør ske.

Der kan ogsaa blive andre Spørgsmaal at drøfte. Naar der f. Eks. i § 3 tales om, at der skal afgives en Erklæring til Fogden af Skyldneren, kunde man lette Skyldneren Sagen ved at give ham Lejlighed til at afgive den til Stævningmændene. Naar det siges, at Fogden skal give Fordringshaveren Meddelelse om, at Indsigelser ere fremkomne, kunde man ogsaa spørge, om det ikke maa blive Fordringshaverens egen Sag at erkyndige sig herom. Den Ændring, som er sket i § 3, sidste Stykke, efter Foranledning af den ærede Justitsminister, er jo en Ændring i Skyldnerens Interesse, og jeg erkender, at det er en Forbedring. Man kunde jo ogsaa stille Skyldneren noget heldigere derved, at man gav en længere Frist med Betalingen. Det er blevet gjort gældende, vistnok med Rette, at nu vil der medgaa omtrent 6 Uger fra Inddrivelsens Begyndelse, til Eksekution kan finde Sted, og det var ogsaa oprindelig min Tanke, at Skyldneren skulde have denne Frist til at rette for sig.

Hvad § 5 angaar, har jeg allerede gjort opmærksom paa, at jeg mener, at Ordene „at Rekvirenten maa give Møde under Forretningen“ bør udgaa. Jeg tror, dette Møde kan undværes, og det er sikkert, at det, særlig hvis Skyldneren bor paa Landet i større Afstand fra Kreditors Sagførers Bopæl, i høj Grad vil fordyre Forretningen paa unødigt Maade.

Naar der i Slutningen af § 5 tales om Stævningmændenes Betaling, finder jeg Anledning til at bemærke, at der vistnok her er et Omraade, hvor der, ganske bortset fra, paa hvilken Maade dette Lovforslag i øvrigt fremmes, kunde være ønskeligt, at der blev lovgivet. Stævningmændenes Betaling er efter vore Dages Forhold uforholdsmæssig ringe, og naar man efter dette Lovforslag vil faa Lejlighed til at benytte

dem paa en ny Maade, vil det være en Grund mere til at optage Spørgsmaalet om en Forandring af Bestemmelserne om Stævningmændenes Betaling. Jeg mindes et ganske morsomt Eksempel. En Mand, der var indstillet til at blive Stævningmand, kom ind i Retten for at aflægge Ed — han blev ganske vist fri for at blive det, thi han kom med en Lægeattest for at lide af Tuberkulose, og han fandtes derfor ikke egnet til dette Hverv. Han forklarede, at han, der tidligere havde været Stævningmand, havde haft en Stævning at forkynde $1\frac{1}{2}$ Mil borte, og for en Vandring $1\frac{1}{2}$ Mil frem og lige saa langt tilbage havde han og den anden Stævningmand tilsammen faaet et Vederlag af 16 Øre, og saa tilføjede han: For Resten bleve vi godt behandlede med Kaffe og en god Passiar. Men man maa indrømme, at Folks Tid er bleven kostbarere, og at en saadan Betaling er uforholdsmæssig ringe. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke kunde være Grund til fra Ministerens Side at fremkomme med et selvstændigt Forslag om Reglerne for Stævningmænds Betaling.

Bestemmelsen i § 6 er jo given i Skyldnerens Interesse, og jeg er enig med Ministeren i, at den er utilstrækkelig. Der er intet andet, der i saa Henseende vil kunne forslaa, end dette, at Skønnet om, hvilket Salær Kreditors Fuldmægtig, altsaa eventuelt hans Sagfører, bør have, skal foretages af Fogeden, uanset hvad der er vedtaget mellem Parterne. Man kan sige, at dette er et Indgreb i Kontraktfriheden. Men man bør se paa Forholdene, som de ere, og tænke Situationen igennem, saaledes som den foreligger, naar en Skyldner kommer op paa Fordringshaverens Sagførers Kontor. Han skylder Penge, han kan ikke betale i Øjeblikket, der tilbydes ham Henstand, men denne er betinget af, at han skal svare et uforholdsmæssigt højt Salær til Kreditors Sagfører; han vil da være nødt til at tage imod de Betingelser, der bydes ham. Det kan ikke hjælpe, at der paabydes, at der skal være to Vidner til Stede, og at Forliget skal oplæses for ham. Han vil sige: Pillen er ganske vist bitter, men jeg er nødt til at sluge den. Desuden er den Slags Folk meget sangvinske, og disse høje Udgifter